

Майка ми покорно се отстрани и се скри въ тъмнината.

Баща ми пакъ приближи къмъ мене съ издигната брадва. Настана последния ми часъ. Азъ трѣбваше да послужи за храна на родителитѣ си. . . .

Изведнажъ нѣщо изплющѣ въ въздуха! Дългъ камшикъ се обви около тѣлото на баща ми и той падна, преди да успѣе да ме удари втори пжтъ.

Мои спасители бѣха бѣли хора, случайно минаващи презъ пустинята. Тѣ се били спрѣли недалечъ отъ колибата ни, съгледали огъня и дошли да видятъ какво става.

Не зная добре, какво стана следъ това. Чувахъ виковете, шумъ, но отъ гладъ, страхъ и отъ загуба на кръвъ скоро изгубихъ съзнание. Навѣрно баща ми и майка ми сж успѣли да избѣгатъ и да се скриятъ благодарение на тъмнината. Не ги видѣхъ вече, нито можехъ да узная, какво сж станали.

Мене бѣлитѣ ме взеха съ себе си, превързаха раната ми, нахраниха ме и се грижеха за мене, тъй добри бѣха, каквито никога не мислѣхъ че сж.

Скоро оздравѣхъ. Направиха ме овчаръ въ едно селище близо до града Виктория. Много ми е добре. Не съмъ вече никога гладенъ, не съмъ принуденъ да ямъ ни змии, ни мравки.
